

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/372/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114216183
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6114216183.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., (do 17.02.2018 Intrum Justitia Slovakia, s.r.o.), so sídlom 811 07 Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Advokátska kancelária 810 00 Bratislava, Mýtna 48, P.O. Box 205, proti žalovanému: I. E., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX J. J., C. XX, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Advokátska kancelária 984 01 Lučenec, Janka Kráľa 5/A, o zaplatenie 1 890 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 12C/149/2014 - 141 zo dňa 18.05.2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 12C/149/2014 - 141 zo dňa 18. 05. 2017 m e n í tak, že žalobu v časti o zaplatenie 1.890,- Eur s príslušenstvom z a m i e t a .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 890 eur v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30 eur mesačne splatných do 30. dňa toho ktorého mesiaca počnúc mesiacom august 2017, s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia a výrokom II. súd rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania, keď vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 58 %. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že predmetom sporu bol nárok pôvodného žalobcu - právneho predchodcu súčasného žalobcu Consumer Finance Holding a.s., so sídlom v Kežmarku IČO: 35 923 130, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2 986,90 eur s príslušenstvom na tom skutkovom a právnom základe, že podľa žalobcových tvrdení uzatvoril pôvodný žalobca so žalovaným dňa 30. 06. 2010 Zmluvu o pôžičke č. 7075256, na základe ktorej mu poskytol pôžičku v sume 4 500 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 75 eur, avšak ku dňu podania žaloby uhradil žalovaný len sumu 510 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, právny predchodca žalobcu dňa 23. 07. 2011 listom - predžalobná upomienka vyzval žalovaného k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo. Žalovaný dlžné splátky neuhradil a celkový dlh žalovaného predstavoval ku dňu podania žaloby 2.986,90 eur s príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že Zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky č. 7075256 uzatvorená medzi právny predchodcom žalobcu, spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, IČO: 35 923 130 a žalovaným dňa 30. 06. 2010 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatvorenou podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v

spojení s Občianskym zákonníkom a súd uplatnený nárok právne posúdil s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 8, § 565, § 657 Občianskeho zákonníka a námietku premlčania súd posúdil podľa ustanovenia § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Aktívnu vecnú legitímáciu súčasného žalobcu súd konštatoval na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenou medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok, IČO: 35 923 130 a spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia s.r.o. so sídlom v Bratislave, IČO: 35 831 154 zo dňa 08. 12. 2014, ktorou bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na súčasného žalobcu. Súd následne konštatoval, že predmetom konania ostal nárok žalobcu na zaplatenie 1 890 eur a náhrada trov konania, nakoľko vo zvyšnej časti žalobcom uplatneného nároku rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30.06.2015 nadobudol právoplatnosť dňom 05. 08. 2015. Súd viazaný právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici v jeho zrušujúcom uznesení č.k. 14Co/772/2015-126 zo dňa 22.02.2017 opätovne posudzoval námietku premlčania vznesenú žalovaným. Súd opätovne, zhodne s odôvodnením v predošlom rozsudku, konštatoval, že má za to, že k účinnému zosplateniu úverovej zmluvy medzi stranami nedošlo, nakoľko žalobca, ani jeho právny predchodca neosvečili, že by platne uplatnili právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, tzv. zosplatenie pôžičky a to za predpokladu kumulatívne splnenej podmienky uvedenej ustanovení § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že by žalovaného (spotrebiteľa) upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva a tak hoci pôvodný žalobca tvrdil, že pôžička bola zosplatená listom zo dňa 23. 07. 2011 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 07. 2011, nepreukázal predchádzajúcu výzvu podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobcu pôžičku mohol zosplatiť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 07. 2011 až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením tejto splátky, pričom však ustanovenie § 565, ani § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka neurčujú, pre ktorú konkrétnu splátku musí veriteľ dlh zosplatiť. Súd tak mal za to, že právny predchodca žalobcu v liste zo dňa 23. 07. 2011, označenom ako predžalobná upomienka, neuviedol, že odstupuje od zmluvy o pôžičke, ale predmetným listom len vyzval žalovaného, aby vzhľadom na nerešpektovanie posledného upozornenia, ktorým žalovanému poskytol poslednú možnosť mesačného splácania pohľadávky, okamžite uhradil všetky nesplatené splátky pôžičky jednorázovo. Súd ďalej v odôvodnení rozsudku uviedol, že ani v zmluve, v jej podmienkach, ani vo všeobecných obchodných podmienkach nie je zakotvené právo veriteľa odstúpiť od zmluvy. Z uvedených dôvodov súd neprihliadol na argumentáciu právneho zástupcu žalovaného, podľa ktorej veriteľ listom zo dňa 23. 07. 2011 odstúpil od zmluvy, čo malo za následok jej zrušenie od počiatku a vznik práva veriteľa domáhať sa od dlžníka práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré právo sa premlčuje v dvojiročnej premlčacej dobe. Súd predmetné ustanovenie všeobecných obchodných podmienok považoval za nezrozumiteľné, zmätočné a za absolútne neplatné podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a preto podľa názoru súdu podanie zo dňa 23. 07. 2011 nebolo možné považovať za odstúpenie od zmluvy, ani za zosplatenie úveru. Súd tak posudzoval premlčanie v 3 ročnej všeobecnej premlčacej dobe v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka a v zmysle ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka. Súd potom zhrnul, že pokiaľ v konkrétnej veci nedošlo k predčasnemu zosplateniu úveru, t. j. úver nadobudol konečnú splatnosť v súlade so zmluvou a všeobecnými obchodnými podmienkami dňa 20.07.2015 (kedy bola splatná posledná splátka), v predmetnej veci začala plynúť samostatne premlčacia doba pre všetky splátky, ktoré sú predmetom konania. Žaloba bola na súd doručená dňa 21. 07. 2014. V prejednávanej veci sú preto s poukazom na uvedené premlčané splátky, ktoré neboli uhradené žalovaným a to splátky splatné od 20. 01. 2011 do 20. 07. 2011 v celkovom počte 7 splátok. Zostávajúce splátky za obdobie od 20. 08. 2011 do 22. 06. 2014 v celkovom počte 36 nie sú premlčané, pričom počet splátok krát ich výška (t.j. 36 x 75,00 eur) zjavne prevyšuje žalovanú sumu, t.j. sumu 1 890 eur. Ohľadne skutočnosti, že poskytnutý spotrebiteľský úver bol bezúročný a bez poplatkov súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neuhradil ani istinu poskytnutých finančných prostriedkov, bol povinný plniť plnenie v dohodnutých splátkach vo výške 75 eur, ktoré by boli započítavané na istinu. Keďže ich neuhradil, zaťažovala ho naďalej povinnosť plniť dlh v dohodnutej výške mesačných splátok, pričom pokiaľ predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1 890 eur, keď súd poskytnutý spotrebiteľský úver vo forme pôžičky považoval za bezúročný a bez poplatkov, pričom sa nejedná o premlčaný nárok na zaplatenie sumy, súd žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie dlžnej sumy žalobcovi vo výške 1 890 eur, ako rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a uhradenými finančnými prostriedkami (2 400 eur - 510 eura). Súčasne súd podľa ustanovenia § 232 ods. 3 a 4 CSP určil dlhšiu lehotu na plnenie a vzhľadom na žalovaným tvrdené majetkové pomery mu umožnil súdom priznaný nárok zaplatiť žalobcovi v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30 eur mesačne až do úplného zaplatenia, s tým, že omeškanie čo i len jednej splátky má za následok stratu výhody splátok. O trovách konania

rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1, v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP tak, že v konaní čiastočne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 58 %, vzhľadom na mieru procesného úspechu žalobcu, ktorý predstavoval 79 % (1 890 eur z 2 393,66 eur), úspech žalovaného 21 % (503,66 eur z 2 393,66 eur), žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške 58 % (79 % - 21 %). V závere odôvodnenia rozsudku súd spresnil, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Zmluvu o pôžičke číslo 7075256, ktorá je predmetom tohto súdneho sporu a na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 2400 eur, považuje žalovaný za neplatný právny úkon, pretože zmluva o pôžičke trpí nedostatkom obligatórnej písomnej formy. Žalovaný argumentuje, že zmluva o pôžičke nebola uzatvorená platne, pretože neexistovali dva obsahovo zhodné prejavy vôle zmluvných strán v písomnej forme. Žiadosť o poskytnutie Rýchlej pôžičky treba posúdiť ako návrh na uzavretie zmluvy, pričom listinu Zmluva o poskytnutí Rýchlej pôžičky je potrebné posúdiť ako nový návrh a to z dôvodu zmeny obsahu pôvodného návrhu, nakoľko obsahuje údaje odlišné oproti pôvodnému návrhu. Kým v Žiadosti o poskytnutie Rýchlej pôžičky bola zo strany žalovaného špecifikovaná len žiadaná výška pôžičky a doba splácania, v Zmluve o poskytnutí Rýchlej pôžičky sú navyše uvedené aj ďalšie obligatórne náležitosti - celková suma pôžičky, celkové náklady spotrebiteľa, splátka, termín konečnej splatnosti, ročná úroková sadzba, RPMN, priemerná hodnota RPMN. Žalovaný tak má za to, že právny predchodca žalobcu pôvodný návrh žalovaného platne neprijal, respektíve ho prijal so zmenami, preto takéto prijatie návrhu so zmenami je odmietnutím pôvodného návrhu a považuje sa za nový návrh. Listina - zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky by preto mohla byť v kontexte ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka len novým návrhom, ktorý si vyžadoval písomné schválenie zo strany pôvodného žalobcu, ako aj žalovaného, k čomu ale nedošlo. Jedinou vlastnoručne žalovaným podpísanou listinou v tomto prípade je Žiadosť o poskytnutie Rýchlej pôžičky s dátumom 29.6.2010. Listina - Zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky bola podpísaná právnym predchodcom žalobcu dňa 30. 6. 2010, avšak zo strany žalovaného už k jej podpisu nedošlo (v Zmluve o poskytnutí Rýchlej pôžičky sa nachádzal len odkaz na podpis žalovaného na listine Žiadosť o poskytnutie Rýchlej pôžičky). Žalovaný preto v písomnej forme nepristúpil k akceptácii všetkých povinných náležitostí, preto je zmluva o pôžičke absolútne neplatným právnym úkonom pre nedodržanie písomnej formy. Absolútne neplatný právny úkon nemá od počiatku žiadne právne následky, hľadá sa naň ako keby neexistoval. Ak dôjde k plneniu na základe neplatného právneho úkonu, druhá strana má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca tak mal len nárok na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 2400 eur, avšak práva na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu poskytnutého plnenia na základe absolútne neplatného právneho úkonu sa žalobca mohol voči žalovanému domáhať na súde len v rámci dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby. Keďže zmluva o pôžičke je absolútne neplatným právnym úkonom a žalovaný neuhradil žalobcovi ani istinu čerpanej pôžičky vo výške 2400 eur, došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovaného na úkor žalobcu od momentu, kedy bola žalovanému vyplatená schválená výška pôžičky 2400 eur. Objektívna aj subjektívna premlčacia doba na domáhanie sa práva na vydanie bezdôvodného obohatenia súdnou cestou preto začala žalobcovi plynúť dňa 30. 6. 2010 a pokiaľ žaloba bola podaná na súd až 21.07.2014, došlo tak po uplynutí oboch zákonných premlčacích dôb. Žalovaný v odvolaní poznamenal, že na absolútnu neplatnosť je súd povinný prihliadať ex offio, teda bez toho, aby na ňu upozorňovali strany sporu. Pokiaľ tak súd prvej inštancie neučinil a pri rozhodovaní nezohľadnil, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. V závere odvolania žalovaný poznamenal, že pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou o absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke, je namieste alternatívne posúdiť úkon právneho predchodcu žalobcu (listina zo dňa 20. 3. 7. 2012) ako odstúpenie od zmluvy v zmysle ustanovenia § 48 Občianskeho zákonníka. Aj v tomto prípade, pokiaľ žalobca podal žalobu na súd až dňa 21.07. 2014, je celý nárok aj v zmysle vyššie uvedenej právnej argumentácie a s poukazom na ustanovenie § 48, § 457 a podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka potrebné považovať za premlčaný. Na základe uvedeného potom žalovaný navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj na súde odvolacom.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného len v stručnosti uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Je toho názoru, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k

správnym zisteniam a s rozhodnutím, ktoré je tak vecne správne, sa žalobca v plnej miere stotožňuje. Na základe uvedeného stanoviska potom navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu reagoval žalovaný, ktorý uviedol, že v súvislosti s prostriedkami procesnej obrany použitými žalovaným v jeho odvolaní, konkrétne skutkovými tvrdeniami, týkajúcimi sa procesu (mechanizmu) uzatvárania zmluvy o pôžičke a jeho právneho záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy o pôžičke, je potrebné zdôrazniť, že tieto skutkové tvrdenia žalovaného neboli protistranou (žalobcom) výslovne popreté (žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu neuvádza, že by mal byť iný priebeh uzatvárania zmluvy o pôžičke než aký analyzoval žalovaný v odvolaní), v dôsledku čoho sa žalovaný domáha aplikácie ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Len na okraj a pre úplnosť žalovaný uviedol, že použiteľnosť prostriedkov procesnej obrany uvedených v odvolaní žalovaného je založená s poukazom na ustanovenie § 366 písm. c/ Civilného sporového poriadku. Už v odvolaní žalovaný uviedol, že súd konajúci vo veci v prvej inštancii mal na absolútnu neplatnosť prihliadnuť ex offa a súčasne aj ex offa prihliadnuť na následné premlčania nároku uplatneného žalobcom. Pokiaľ tak súd prvej inštancie neurobil a pri rozhodovaní túto nezohľadnil, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorá vada má byť preukázaná práve za použitia prostriedkov procesnej obrany uvedených v odvolaní žalovaného, čím sa zakladá ich prípustnosť.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobu v časti o zaplatenie 1 890 eur zamietol.

6. Okresný súd Banská Bystrica prvotne rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30. 06. 2015 tak, že konanie o zaplatenie 593,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 593,24 eur od 02. 08. 2011 do zaplatenia zastavil, žalobcovi vrátil zaplatený súdny poplatok vo výške 28,80 eur a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 890 eur a nahradiť trovy konania vo výške 87,12 eur za zaplatený súdny poplatok a vo výške 228,44 eura za zastúpenie advokátom zástupcovi žalobcu, a to všetko v pravidelných mesačných vo výške 30 eur mesačne splatných do 30. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc mesiacom júl 2015 s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný podal voči III. výroku rozsudku č.k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30. 06. 2015 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14Co/772/2015-126 zo dňa 22. 02. 2017, ktorým odvolací súd rozsudok okresného súdu č.k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30. 06. 2015 zrušil v odvolaní napadnutom výroku III. a vec mu vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným v konaní len v kontexte ustanovenia § 565 v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a nezaoberal sa premlčaním jednotlivých splátok. Okresný súd mal v zmysle predmetného uznesenia v ďalšom konaní opätovne posúdiť námietku premlčania v kontexte ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. a opätovne posúdiť začiatok plynutia premlčacej doby pri jednotlivých splátkach s poukazom na ich splatnosť a dátum uplatnenia nároku žalobcu žalobou na súde. Úlohou súdu bolo taktiež vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného v súvislosti s možnosťou vypovedania zmluvy podľa ustanovenia bodu 13.2 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Vzhľadom k tomu, že súd sa zaoberal aj absolútnou neplatnosťou listiny zo dňa 23.07.2011 v kontexte ustanovení Občianskeho zákonníka posúdi listinu aj v kontexte Všeobecných obchodných podmienok.

7. Opätovne súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 12C/149/2014-141 zo dňa 18.05.2017, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 890 eur v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30 eur za stanovených podmienok a rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, pričom z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd sa zamerlal už len na posúdenie dôvodnosti námietky premlčania nároku žalobcu vznesenou žalovaným a v jej súvislosti s kvalifikovaním právneho úkonu

pôvodného žalobcu zo dňa 23.07.2011 ako vyhlásením predčasnej splatnosti poskytnutej pôžičky a to z hľadiska danosti a naplnenia zákonných požiadaviek vyplývajúcich z ustanovenia § 565 v spojení s ustanovením § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Súd už otázku platnosti základného právneho vzťahu, z ktorého uplatnený nárok žalobcu vyplýva, neriešil, v odôvodnení rozsudku sa ani nezameral na právne posúdenie a zdôvodnenie svojich úvah o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o pôžičke, ako zákonného následku nedodržania písomnej formy v zmysle ustanovenia osobitnej právnej normy - Zákona o spotrebiteľských úveroch tak, ako to konštatoval v odôvodnení svojho predošlého zrušeného rozsudku.

8. Voči rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom Zmluvu o pôžičke č. 7075256, od ktorej si žalobca v spore svoj nárok voči žalovanému odvodil, považoval za absolútne neplatný právny úkon, pretože táto zmluva nebola uzatvorená písomne, nakoľko neexistujú dva obsahovo zhodné prejavy vôle zmluvných strán v písomnej forme. Odvolací súd, ktorý sa v rozsahu podaného odvolania zameral na vecný prieskum správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, sa oboznámil s obsahom spisu a doposiaľ vykonaným dokazovaním, pričom vychádzajúc z odvolacích dôvodov a s poukazom na obsah odôvodnenia predošlého rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30.06.2015 dospel k záveru, že pri právnom posúdení žalobcom uplatneného nároku voči žalovanému sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo súdom prvej inštancie použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, postupujúc v zmysle ustanovenia § 382 Civilného sporového poriadku, aby predišiel pre strany sporu prekvapivému rozhodnutiu, vyzval žalobcu, aby sa k možnému inému právnomu posúdeniu veci vzhľadom na horeuvedené okolnosti a citované ustanovenia Občianskeho zákonníka vyjadril a to v lehote 10 dní od doručenia prípisu odvolacieho súdu. Výzva datovaná dňa 19.11.2018 bola účinne doručená právnomu zástupcovi žalobcu dňa 21.11.2018, k výzve odvolacieho súdu sa žalobca do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

9. S poukazom na obsah odvolacej argumentácie žalovaného, ktorý poukázal na nedodržanie písomnej formy posudzovanej zmluvy o pôžičke a na jej absolútnu neplatnosť, z ktorej skutočnosti je potom zásadné vyvodzovať aj právne závery ohľadom plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu, odvolací súd považoval právne posúdenie veci prvoinštančným súdom za nepostačujúce a neúplné, pokiaľ súd zo záveru o absencii obligatórnej písomnej formy nevyvodil aj záver o absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu a z tejto absolútnej neplatnosti potom aj právne nekvalifikoval počiatok plynutia premlčacej doby.

10. Ako už odvolací súd konštatoval, súd prvej inštancie vo svojom rozsudku č. k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30. 06. 2015 konštatoval nedodržanie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v nadväznosti na ustanovenia osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery podľa § 9 ods. 1 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, ako zákonný následok nedodržania zákonom požadovanej písomnej formy spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch.

11. Podľa ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

12. Podľa ustanovenia § 43a ods. 1 ods. 2 prvej vety O.z., prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Návrh pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený.

13. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 a ods. 2 prvej vety O.z., včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu. Včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi.

14. Podľa ustanovenia § 44 ods. 1 O.z., zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

15. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej Zákon o spotrebiteľských úveroch“), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať (okrem iných aj) tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok.

16. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 a ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

17. Odvolací súd, reagujúc na konkrétne odvolacie argumenty žalobcu, pri povinnosti vysporiadať sa s nimi (rešpektujúc ustanovenie § 387 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s predloženými listinnými dôkazmi konštatuje, že z obsahu Žiadosti o poskytnutie Rýchlej pôžičky zo dňa 29.06.2010 vyplýva, že žalovaný, ako spotrebiteľ, žiadal o poskytnutie pôžičky vo výške 2 400 eur s dobou splácania 60 mesiacov, pričom táto listina obsahuje v časti I. osobné údaje o klientovi - žalovanom, v časti II. údaje o jeho zamestnaní, v časti III. podmienky pôžičky, v ktorej je uvedený len žiadaný rámec pôžičky 2400 eur so zvolenou periodicitou splácania 60 mesiacov a s uvedením bankového účtu žalovaného a zvolenia formy úhrady pôžičky z bežného účtu. Žiadne ďalšie údaje v zmysle obligatórne vyžadovaných obsahových náležitostí každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vymienených v ustanovení § 9 ods. 1 písm. a/ až y/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v tejto žiadosti o poskytnutie rýchlej pôžičky obsiahnuté nie sú. Odvolací súd tak uvedené a takto koncipované údaje nepovažuje za súladné s požiadavkou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 1 písm. a/ až y/ Zákona o spotrebiteľských úveroch a je tak možné tento písomný prejav vôle žalovaného hodnotiť v súlade s jeho označením len ako neúplný návrh na uzatvorenie zmluvy o pôžičke, bez všetkých obligatórnych náležitostí. Taktiež odvolací súd v nadväznosti na obsah konkrétnej Žiadosti o poskytnutie Rýchlej pôžičky a najmä s poukazom na obsahové náležitosti Zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky zo dňa 30.06.2010 č. 7075256 sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý však súd konštatoval len vo svojom prvom rozsudku č. k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30.06.2015, že nemožno mať za to, že v danom prípade došlo platne k dojednaniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvy o pôžičke) a to z hľadiska platnej akceptácie návrhu - žiadosti o poskytnutie pôžičky zo strany žalobcu, eventuálne k platnému akceptovaniu zmluvy o poskytnutí pôžičky žalovaným. V danom prípade žalovaný v žiadosti o poskytnutie pôžičky, ktorú podpísal len žalovaný ako žiadateľ dňa 29.06.2010, právnenému predchodcovi žalobcu navrhol, aby s ním bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom z ustanovení § 37 ods. 1 a § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že predpokladom platného uzatvorenia zmluvy je dostatočne jasný, určitý, vážny a zrozumiteľný návrh jednej zmluvnej strany (oferenta) a účinné, konkrétne a včasné prijatie návrhu (oferty) druhou stranou, ktorej je tento návrh určený (oblátom). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom, že Zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky č. 7075256 nebola písomne uzatvorená žalovaným, nakoľko obsahuje len podpis a pečaťku právneho predchodcu žalobcu, ako veriteľa s dátumom 30.06.2010, avšak v časti určenej na podpis klientom je uvedený dátum 30.06.2010 a pri kolónke Podpis klienta je uvedené : "Viď žiadosť". Zmluva, ako dvojstranný konsenzuálny právny úkon v zmysle ustanovenia § 44 ods. 1, v spojení s ustanovením § 37 ods. 1 a § 43c ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka je platne uzavretá až okamihom dôjdenia vyjadrenia súhlasu s obsahom návrhu oferentovi, ktorý je prezentovaný druhou stranou formou podpísania a tým aj verifikovania obsahu zmluvy. V danom prípade však nemožno hovoriť ani len o dostatočne určitom a konkrétnom návrhu na uzavretie zmluvy - ako už bolo odvolacím súdom v

predošlom odseku odôvodnenia tohto rozsudku uvedené. Žalobca (respektíve jeho právny predchodca) návrh žalovaného na uzavretie zmluvy prijal avšak so zásadnými zmenami, respektíve doplneniami konkrétnych podmienok pôžičky s údajmi vyžadovanými Zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto Zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky je novým návrhom a nie akceptáciou pôvodnej žiadosti bez výhrad. Z hľadiska naplnenia požiadavky zachovania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadovanej ustanovením § 9 ods. 1 vety prvej Zákona o spotrebiteľskom úvere, nemožno akceptovať len pripojenie doložky „Vid' žiadosť“ namiesto podpisu druhej zmluvnej strany ako platné uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere so všetkými jej zákonom požadovanými náležitosťami a za dodržania písomnej formy spotrebiteľskej zmluvy. Správny bol potom záver súdu prvej inštancie prijatý v prvom rozsudku č. k. 12C/149/2014-103 zo dňa 30. 06. 2015, že tvrdenú Zmluvu o poskytnutí rýchlej pôžičky je nutné kvalifikovať z dôvodu nedodržania jej písomnej formy podľa ustanovenia § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch ako absolútne neplatný právny úkon, avšak je nutné zdôrazniť, že absolútna neplatnosť tohto právneho úkonu by vyplynula aj z ustanovení lex generalis a to pre nedodržanie zákonom požadovanej písomnej formy s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

18. Z absolútne neplatného právneho úkonu potom vyplýva zmluvným stranám povinnosť navzájom si vrátiť plnenie prijaté na základe takéhoto úkonu. Pokiaľ ide o odvolací argument žalovaného, ktorý aj v štádiu odvolacieho konania naďalej zotrváva na svojom názore, že žalobou uplatnený nárok bol v čase podania žaloby premlčaný, zameral sa odvolací súd v odvolacom konaní na skúmanie dôvodnosti tejto procesnej obrany žalovaného, na ktorej zotrvával aj v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke tak je vecne správny, avšak pokiaľ súd prvej inštancie z tohto záveru vyvodil len zákonný následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle osobitnej právnej normy, konkrétne § 9 ods. 1 vety prvej v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, bol tento záver v právnych dôsledkoch neúplný a nedôsledný, čo malo vplyv aj na vecnú správnosť posúdenia uplatneného nároku z hľadiska jeho premlčania. Nedostatok obligatórnej zákonom vyžadovanej písomnej formy právneho úkonu nemá za následok len bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru (keďže v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver), ale podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne ustanovenia § 40 ods. 1, lex generalis nedostatok obligatórnej formy právneho úkonu sankcionuje jeho absolútnou neplatnosťou. Ako už odvolací súd konštatoval, z neplatného právneho úkonu vyplýva právo zmluvných strán navzájom si vrátiť plnenie, ktoré potom zakladá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu.

19. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej Občiansky zákonník), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. Občianskeho zákonníka).

20. Vychádzajúc z ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

21. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2). Pre určenie začiatku plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej doby premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia však je podstatné ozrejmiť si, ako konkrétne, z akého právneho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka k bezdôvodnému obohateniu malo dôjsť, pretože zodpovedanie tejto otázky je pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby kľúčové. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. Bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol, vzniká a objektívna doba pre premlčanie práva na jeho vydanie začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premlčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil, a o odpadnutí právneho dôvodu tohto plnenia. Ak ide

o bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu, treba rozlišovať prípady relatívnej a absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého sa plnilo. V prípade relatívne neplatného právneho úkonu však o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť len od okamihu úspešného dovolania sa relatívnej neplatnosti, t.j. keď prejav oprávneného (dotknutého) došiel druhému účastníkovi právneho úkonu. Tento deň treba zásadne považovať za rozhodujúci okamih na určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Úspešným dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu začína súčasne plynúť aj objektívna premlčacia doba. Do času dovolania sa neplatnosti takéhoto právneho úkonu, treba právny úkon považovať za platný (§ 40a). Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu (ako tomu je v danom konkrétnom prípade) vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba na vydanie prijatého bezdôvodného obohatenia teda začne plynúť samotným prijatím tohto plnenia z absolútne neplatného právneho úkonu a teda v konkrétnom prípade je nutné konštatovať, že objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu začala plynúť odo dňa prevzatia finančných prostriedkov žalovaným. Odvolací súd konštatuje, že z predložených listinných dôkazov - predovšetkým Prehľadu splátok a úhrad nevyplýva, kedy presne (ktorým dátumom) bola suma pôžičky pripísaná na účet žalovaného, avšak z jeho obsahu je zrejmé, že sa tak stalo najneskôr do 18.08.2010 (Zmluva o poskytnutí pôžičky bola datovaná dňa 30.06.2010), nakoľko týmto dňom už sú evidované splátky - respektíve v poradí prvá splátka pôžičky a teda je zrejmé, že najneskôr do tejto doby bola žalobcom (jeho právnym predchodcom) pôžička žalovanému aj reálne vyplatená a poskytnutá. Trojročná objektívna premlčacia doba tak v tomto prípade uplynula márne najneskôr dňom 18.08.2013 a pokiaľ právny predchodca žalobcu preukázateľne podal žalobu na príslušný súd až dňa 21.07.2014, je celkom zjavne žalovaný nárok premlčaný v celom rozsahu a to tak v subjektívnej dvojročnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej dobe.

22. Súd prvej inštancie preto nerozhodol správne, keď vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú a žalobe v rozsahu zvyšnej časti predmetu konania - ohľadom zaplatenia sumy 1 890 eur vyhovel.

23. Odvolací súd preto z horeuvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil a žalobu ohľadom zaplatenia sumy 1 890 eur zamietol z dôvodu úspešne a dôvodne vznesenej námietky premlčania nároku žalobcu zo strany žalovaného.

24. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne plne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).